

עולם חדש

השבת של רבי נחמן עברסלב

לכבוד נצח אופינו פי ישראל בער ארצנו בן פי אייזיק טאהר זצ"ל

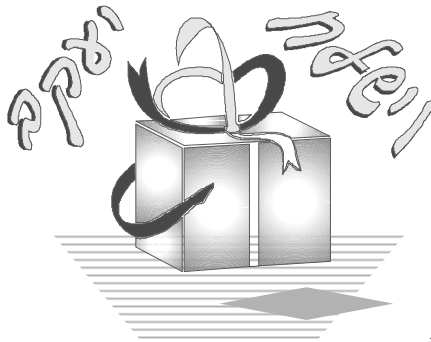
כמו שאמרנו רבותינו ז"ל כל מי שיש בו דעה וכו', שהם ממשיכים עלינו שמחה בו יתברך כדי שנוכל להתקיים בגלות המר הזה. ועל כן קראה לו אמו בן אוני, כי רחל מתה אז ונקברה בפרשת דרכים כדי שיוכלו ישראל לבכות על קברה בעת החרבן כמו שאמרנו רבותינו ז"ל. ועל כן מחמת שרחל אמנו ראתה גדל החרבן שיהיה קדם שנוכה לקץ האחרון, על כן קראה שמו בן אוני על שם גדל האנינות והבכיה שצריכין בכל לילה לבכות על חרבן בית המקדש. וכן צריך כל אחד לצעק ולבכות הרבה בכל יום על פגמיו שמעבין בניין בית המקדש שזה בחינת קול ברמה נשמע נהי בכי תמרורים רחל מבכה על בניה וכו'. אבל אביו קרא לו בנימין על שם ארץ ישראל כי יעקב קרא אותו בן ימין על שם הסוף שנחזר לארץ ישראל ויבנה בית המקדש בחלקו של בנימין ששם מקור השמחה. היינו שיעקב אמר שגם עתה צריכין לקרותו בנימין על שם ארץ ישראל שהוא בחינת שמחה, כי גם עתה בגלות אסור להיות בעצבות רק צריכין לצעק ולבכות ולפרש שיחתו איזה שעה ביום, אבל בכל היום צריכין להיות בשמחה לשמו נפשו בכל דרכי העצות. כי על ידי שמחה עיקר הברור מהיכלי התמורות שעל ידי זה דייקא יוצאין מן הגלות כל אחד לפי בחינתו בבחינת כי בשמחה תצאו (לקוטי הלכות - הודאה ו' - מ"ד).

ויותר יעקב לבדו ... ודרשו רז"ל שחזר על פכין קטנים ששכח (בראשית לב, כה)

צריך כל אדם לזהר מאד לשמור ממונו וחפציו כבבת עין. כי אף על פי שהתאוות ממון מגנה מאד, אף על פי כן אדרבא, מחמת זה גופא שתאוות ממון מגנה כל כך ויש סכנה גדולה ועצומה כשיוצא לשוק בשביל פרנסתו, שלא יפיל לתאוות ממון, אך אף על פי כן הוא מכרח במר נפשו לצאת לשוק בשביל פרנסה, על כן זה הממון שכבר הרוויח בהשגחתו יתברך, בודאי צריך לשמרו מאד מכל הפסד והזק ואבדה חס ושלום, מאחר ששקן נפשו בגשמיות ורוחניות בשביל זה. ומי שפוגם בשמירת הממון כראוי, הוא גס גדול מאד, כמבאר בפנים. ועל כן חזר יעקב אבינו על פכין קטנים, וכמו שאמרנו רבותינו ז"ל: צדיקים תביב עליהם ממונם וכו', וכל זה מחמת הנ"ל (הלכות אבידה ומציאה ג' - אותיות ט' י' מתוך אוצר היראה - ממון ופרנסה - אות קסה).

שיחות

(מרי ישראל אודסר, זצ"ל - המשך)
... לולא המחלקת על הבעל-שם טוב, אז לא היה המחלקת על רבנו. היה כבר נתגלה רבנו בעולם והיה כבר מה שהיה. אם היו העולם מקבלים את רבנו, ה.. זה יהיה, יבוא הזמן.
רבנו הקדוש אמר: "הבעל-שם טוב הקדוש היה מְתָר במופתים", והוא עשה מופתים כאלה... היה לו תלמיד שנסע אתו וספר מה שראה בעיניו, תחיות המתים, ורפואות חולים. ואני - אסור במופתים!" אם רבנו היה מְתָר במופתים, היה כל העולם מתקריבים... והעולם נפל לחשך כזה כמו שאנחנו רואים, ורבנו הקדוש הודיע את זה, אבל הכל מוכן לגאולה, שיתגלה ויתעלה דווקא ממחלקת כזה, מהסתרה כזו, יהיה כבוד השם יותר ויותר. זה עניינים פלאיים כאלה שיהיה בעולם, יהיה שמחה כזו, יספרו הכל מה שעבר על כל אחד, מעשיות הרבה, יהיה הרבה מעשיות מכל אחד ואחד.

ויאבק איש עמו ... (בראשית לב, כה)

ואמרנו רבותינו ז"ל שהוא שרו של עשו, כי זה ידוע שכל מלחמתם היה בעניין הגליות שהאיש הנ"ל רצה להתגבר להאריך הגליות ורצונו היה להגביר כל כך עד שחס ושלום לא יוכלו לצאת משם, כי מחמת שרואין שקץ הגאולה סתום ונעלם מאד מאד על כן הם אומרים שיתגברו חס ושלום עד שחס ושלום אפס תקוה, ועיקר התגברותם הוא גלות הנפש מה שמתגברים בכל פעם על כל נפש ונפש של ישראל כמו שמתגברים, שמה עיקר אריכת הגלות הכללי כידוע. וכבר מבאר שעיקר התגברות הקליפות הוא על ידי העצבות, ולא היה אפשר להתגבר עליהם מחמת העניין שכתבנו לעיל שהא בהא תליא כל מה שמתגברין בעצבות מתגברין התאוות משגל וממון וכעס וכו', וכן להפך כל מה שהתאוות מתגברין העצבות מתגבר. וכפי התגברותם אי אפשר לעלות ולעס'ק בתפלה ותקווה כראוי לעלות למקום שצריכין לעלות ששם מקור השמחה וכו'. על כן כמעט אבדנו בעינינו לולי ה' עזרתנו לנו ששולח לנו בכל דור צדיקי אמת שהם עוסקים בתקונו ולוחמים עברונו.
וזה בחינת מלחמת יעקב, שממנו עיקר התחלת קדשת ישראל (לקוטי הלכות - הלכות הודאה ו' - כ"ה).

כל מה שאני אומר אני לא אומר בתור ענוות, אני הייתי הכי גרוע והכי שפל בעולם, בטבריה. יש יהלומים, זה יש לו מעלה כזה וזה יש לו יפי כזה, וְכֵלִם יש להם עניין מיוחד, ואני הייתי הכי גרוע, אבל היה לי נקדה חכמה כזו שזכיתי לראות ולהבין האמת, איפ"ה האמת הברור והצח. אני לא הסתכלתי על העולם הזה, על הגדלה והגאווה והחשיבות והפרסום, אדרבא לא היה לזה אצלי שום ערך, אני החשבתי רק האמת, אז אני יותר חכם מכלם. וגם-כן אני בחרתי ברבנו וברבי ישראל קרדונר. מדוע ברבי ישראל, מה זה רבי ישראל? יש הרבה רבנים. אבל רבי ישראל היה יחיד בעולם, ברסלב. ואני בחרתי ברבי ישראל והשלחתי את הדיין, הדיין הוא היה לי כמו אבא, הוא למד אותי וקרב אותי ותמך אותי והרים אותי, אז יכלתי לחשוב: "הדיין אומר לא להיות חסיד ברסלב אז אני צריך לשמע לו", ואני לא שמעתי לו, זה סימן שאני יותר חכם מהדיין!

למה זה תשאל לשמי ...

(בראשית לב, ל')
כי שמותינו משתנים לפי השליחות שמשלחין לזה העולם, שהכל בשביל הבחירה שצריך יעקב בחינת אמת לעמ'ד עם האמת שלו כנגד כל הנסיונות והמבוכות שיכולין לבוא על ידי המלאך שמשם שרש היצר הרע, כי היה שרו של עשו וכו', ועל כן אי אפשר לידע שמו בברור. אך איך שהוא נקרא ונשלח צריכין לפנות ולהתקרב לה' יתברך על ידי האמת ולעמ'ד נגד כל הטעותים וכו' הבאים על ידי המלאך בבחינת (הושיע יב, ה): וישר אל מלאך ויכול לו, כי שרית עם אלקים ועם אנשים ותוכל (בראשית לב, כה). וזה בחינת (שמות כג, כא): השמר מפניו אל תמר בו, ודרשו רבותינו ז"ל (סנהדרין ל: ח): לשון תמורה, כי שם צריכין לשמר עצמו מאד מאד שלא להמיר ולהחליף חס ושלום השקר באמת, כי הטעותים רבים לאין מספר, כי משם אחיזת עץ הדעת טוב ורע בחינת להט החרב המתהפכת, המתהפכת לכמה גונין ושנויים. אבל על ידי עצם האמת של הצדיק האמת בחינת יעקב בחינת אבן טוב, יכולין לעמ'ד כנגד כלם ולראות הפתחים בכל מקום שהוא ולהתקרב לה' יתברך (לקוטי הלכות - הלכות גיבה ה' - כ"ד).

אנחנו עושים ברכה בכל יום "ברוך הנותן ליעף כח". נו, אני הייתי יתוש קטן, אבל הם נתבטלו. אני ראיתי, כלם דברו תמיד ממני, מישראל בער,

ואביו קרא לו בנימין ... (בראשית לה, יח)

ועל כן באמת עתה בגלות שנחרב הבית המקדש, קשה מאד לשמוח כי אם בכח הצדיקים שיש להם דעת גדול ונפלא שנחשב כבניין בית המקדש

מברסלב. הם בעצמם התפעלו, "מה זה, כשמדברים פעם אחת 'ברסלב לא', אז נגמר וזהו", והם דברו ודברו ודברו, זה סימן שלא היה להם מנוחה, "ברסלב, ברסלב, ברסלב..."

אי יי יי... בן-אדם כמנני, לא היה לי שום חשיבות, שום ערך, לא היה לי כשרונות, כלום, אבל היה לי איזה עניין שעזבתי את כל העולם, את הדיין וכל הגדולים, אף-על-פי שחשבתי על עצמי: "מה זה, מי אתה, מה אתה? אתה יותר חכם מהדיין, אתה יותר חכם משאר הרבנים שהם כל-כך גדולים?". ורבנו הקדוש שלח ממירון את רבי ישראל בשבילי לטבריה, ונעשה מה שנעשה...

וגם-כן האמא שלי נפטרה בבית רבי ישראל ביום שבת, היה צער כזה... היא נפטרה בגלל שאני רציתי להיות חסיד ברסלב, ואם לא היה לה תחית המתים, אז רבי ישראל לא היה לו מקום בעולם, בצפת, בטבריה. כל העולם היו כועסים: "מה זה ברסלב, הם הרגו את האמא של ישראל בער, הוא רוצח, רוצחים!"

השם יתברך סבב שאני ראיתי וגם רבי ישראל ועוד אנשים שהיה פה נס של תחיית המתים. האמא מתה כמו שכתוב אצל שרה, שהמלאך אמר לשרה על יצחק, זה היה על חוט השערה שאברהם שיחט את יצחק, אבל היא חשבה שהוא כבר מת, שאברהם כבר שחט אותו, אז פרחת נשמתה. אנחנו קוראים לאחר פרשת העקדה: "ויהיו חייו שרה...". הפטירה של שרה, היא נפטרה מגדל הצער...

מה שרבנו הקדוש עשה מנפשות פשוטים, רחוקים לגמרי לגמרי מהתורה, מהיהדות. אנשים מגשמים שלא יודעים ריח תורה - כשנתקרו לרבנו נעשה מהם צדיקים קדושים כאלה שלא רואים בעולם, זה למעלה מן הטבע. זה עניין חדש. ודוד המלך בתהלים, כל התהלים "מזמור, מזמור, מזמור", "לדוד מזמור", "למנצח לדוד מזמור", "מזמור". יש 'מזמור', ויש כמה לשונות של שיר - "מזמור שירו להשם שיר חדש", דוד המלך אמר "שיר חדש", הוא חדש לגמרי. שיר חדש, רבנו הקדוש הוא שיר חדש, שיר חדש, שיר חדש... הרבה שיר חדש, שיר חדש, שיר חדש...

דוד המלך.. הוא רבנו. רבנו הקדוש הוא עבר על כל הצדיקים, על כל הצדיקים שהיו מיום בריאת העולם. זה עניין פלא שהשם יתברך ראה שבדורות האחרונים מה שיהיה, איזה כפירה, איזה שקר. כפי שאנחנו - היה ראוי חס-ושלום שיהיה חרבן כזה בלי שום תקוה רחמנא לצלן. אבל השם יתברך רחום וחנון, הוא ידע שבדורות האחרונים מכרח לרדת הנשמה של רבנו הקדוש רבי נחמן בעולם הזה, אז כבר אין שום יאוש בעולם כלל, רק רבנו!

ורבנו הקדוש מרמז בהמעשיות שהולוכו הנשמה להשביע אותה שתד לעולם הזה, אז בא ה"ס"מ - המלאך המוות, היצר הרע, היה לו טענות: "יש דין תורה, מה זה, הפקרי?" הוא אמר: "מה, אם הנשמה הזו יורדת לעולם הזה אז אין לי מה לעשות כלום, וכי לשוא בראנתי? בשביל מה בראת אותי?" והלך... אחר-כך אמרו לו: "היה דין תורה והחלטנו, הנשמה הזאת מכרח לרדת לעולם, ואתה תן לך עצה". אז הוא הלך לחשב עצה, הוא חזר ואמר: "כבר יש לי עצה, הוא יכול לרדת, יהיה מחלקת כזה.."

(בעזרת ה' ההמשך יבוא)

סיפור

לעניין ספורי דברים של הצדיק האמת. למשל:

רופא שנחלה והכרח למסר את עצמו ליד הדאקטיר הגדול, והרופא רוצה שייתן לו רפואות כפי מה שהוא יודע, להוציא לו שן ולגלחו, אבל הדאקטיר יודע רפואות יקרים וחשובים שצריך לתן לו. כן יודמן, שיבוא איש להתלמיד חכם וצדיק הדור, שהוא רופא חלי הנפשות, ורוצה שייתן לו הצדיק רפואות, היינו הנהגות ודרכים, כפי מה שהוא יודע; אבל באמת הצדיק יש לו רפואות ודרכים ישרים, שצריך להנהיגו לרפואתו. והנה לפעמים ההכרח לתן להחולה איזה סם, אשר אם יתנו לו הסם בעצמו כמו שהוא, ימות החולה בלי ספק, על כן ההכרח לערב הסם בדברים אחרים. כן יש אנשים שאי אפשר לגלות להם פנימיות התורה הצריך לרפואתו, כי התורה היא רפואה, כמו שכתוב (משלי ג): רפאות תהי לשרך; כי בהתורה יש שני כוחות: סם חיים וסם מוות, כמו שאמרנו רבותינו זכרונם לברכה (יומא עב): זכה נעשה לו סם חיים; לא זכה נעשה לו סם המוות.

ועל כן אם יאמרו לו התורה בעצמה כמו שהיא, ימות בלי ספק, כי אצלו, שלא זכה, נעשה סם מוות, על כן ההכרח להלביש לו פנימיות התורה בדברי תורה אחרים. ולפעמים גם זה אינו יכול לקבל, אף אם ילבישו בדברי תורה אחרים, על כן מלבישין התורה בספורי דברים חיצוניים, למען יוכל לקבל הרפואה הגנוזה שם, כי גם התורה בעצמה מלבשת עתה בספורי מעשיות, מחמת שלא היה אפשר למסרה כמות שהיא: (לקוטי מוהר"ן א', סימן קסד).

עצות ותפילות

לקוטי עצות

השגות והתנוצצות אלקות, א-ג

זה שאנו רואים, שלפעמים נתלהב האדם בתוך התפלה ואומר כמה תיבות בהתלהבות גדול, זה בחמלת ה' עליו, שנפתח לו אור אין-סוף והאיר לו; וכשרואה אדם התנוצצות הזאת, אף-על-גב דאיהו לא חזי, מזלה חזי תכף נתלהב נפשו לדבקות גדול, לדבק את עצמו באור אין-סוף; וכשעור התגלות אין-סוף, לפי מנין התיבות שנפתחו והתנוצצו כל אלו התיבות אומר בדבקות גדול ובמסירת נפשו ובביטול כחותיו; ובשעה שנתבטל לגבי אין-סוף, הוא בבחינת "ולא ידע איש", שאפילו הוא בעצמו אינו יודע מעצמו. אבל זאת הבחינה צריך להיות רצוא ושוב, כדי שיתקיים ישותו, שלא יסתלק קדם זמנו, חס ושולם; כי הקדוש-ברוך-הוא רוצה בעבודתו, בשביל זה צריך שלא ישאר כן, אלא עד עת שיבוא הקדוש-ברוך-הוא בעצמו ויטל נשמתו, אזי יתבטל באין סוף בתכלית כפי מה שיוזכר (לקוטי מוהר"ן, סימן ד').

על-ידי הדבקות של אדם באין-סוף ברצוא ושוב, כדי שלא יתבטל לגמרי כנ"ל, אזי אחר-כך כשהוא בבחינת 'ושוב', ששב לדעתו וישותו, אזי נשאר בו רשימו מאור הנפלא של הדבקות הזאת, ואזי הרשימו מראה לדעת אחדות האין-סוף וטובו, שידע שכלו טוב וכלו אחד,

שזאת הבחינה הוא מעין עולם הבא. וכל זה זוכין על-ידי דווי דברים לפני התלמיד-חכם האמתי (שם).

הצדיק האמת הוא כל ימיו בתשובה. כי אפילו כשיודע בעצמו שעשה תשובה שלמה, עדיין הוא עושה תשובה על השגתו הראשונה, שהיא נחשבת אצלו עתה גשמיות כפי ההשגה ששיגי עכשיו רוממות אלקותו יתברך. וכן הוא נוהג כל ימיו, שהולך בכל פעם מהשגה להשגה, ועושה תשובה על השגה הראשונה. וזה בחינת עולם הבא, שיהיה כלו שבת, כלו תשובה; כי עיקר עולם הבא הוא השגת אלקותו, ובכל עת שישגיגו השגה יתרה יעשו תשובה על השגה הראשונה. ומי שיש-לו מוח בקדקדו יכול להבין על-ידי זה גדלת הבורא יתברך וגדלת הצדיקים, אשרי להם ולהנלוים אליהם (שם).

... על כן זכני ברחמיך הרבים להיות בתשובה תמיד, שאזכה לעשות תמיד תשובה על תשובה הראשונה. ואזכה לתקן בכל פעם פגם תשובה הראשונה, עד שאזכה ברחמיך הרבים לתשובה שלמה תשובה עלאה באמת כראוי, ואז תפתח את לבי ודעתי לדעת את שמך, ואז אדע באמת כי עדיין לא התחלתי לעשות תשובה כפי עוצם גדלתך ורוממותך שתזכני להשיג אז. ואז תזכני באמת לעשות תשובה על תשובה, שאזכה לעשות תשובה בכל פעם על השגה הראשונה, על שהייתי מגשם את רוממות אלקותך, לפי עצם רוממותך שאזכה להשיג אחר כך בכל פעם, באפן שאזכה להיות כל ימי בתשובה תמיד, עד היום אשר תאספני אליך. ותזכני לעולם הבא, ליום שכלו שבת, כלו תשובה. וזכני לזבוח את יצרי, ואזכה לקים מקרא שכתוב, זבוח תודה יכבדני. שאזכה לכבד אותך בשני עולמות, בעולם הזה ובעולם הבא. ועזרני שאהיה בורח מן הכבוד באמת, ואזכה למעט בכבוד עצמי ולהרבות בכבוד המקום, ותשפיע עלי מכבודך הגדול, ותזכני ברחמיך הרבים לכבוד אלקים שאזכה לכבוד דקדשה למענך לבד, ולא אהנה מן הכבוד כלל למעני, ולא אשתמש עם הכבוד כי אם לשמך ולעבודתך באמת, ועזרני שלא ישאול ולא יחקור שום בריה על כבודי... (לקוטי תפילות א' - מתוך תפילה ו')

שבת שלום

אחינו בית ישראל! "אין צדקה נחשבת כמו צדקת הדפוס" ... לכן, תרמו נא, בעין יפה, בכל סניפי הדואר, חשבון מס' 7-2255-89

מערכת: 054-8484486 / 054-8429006 / ת.ד. 27100 ירושלים 91270
הורדת-הדפסת עלונים (ארכיון): www.nanach.org/parsha
הרשמה לקבל עלון בדוא"ל: Shabat.Breslev@gmail.com
שידוכי מצוה: 02-5824048 (13:00-15:00)